

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobců: **A) P. B.** a **B) J. B.**, oba zastoupeni Mgr. Petrem Svobodou, advokátem, se sídlem Praha 4, Branická 659/107, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **MgA. D. D.**, 2) **J. D.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č.j. MHMP 473011/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 6. 2013, č.j. MHMP 473011/2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům A) a B) náhradu nákladů řízení ve výši 17.120,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Petra Svobody, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se společnou žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního a infrastruktury (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 2. 2013, č.j. OST.Jin.p.722/2-72613/2012-Pka-R, jímž byla podle § 115 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena stavba „Terasa a dispoziční úpravy rodinného domu RD 2 na poz. č. parc. X k.ú. X, Praha 5“ v ulici X, přičemž dodatečně povolená část stavby obsahuje:

- rozšíření stávající terasy o cca 2,5 m, situované ve 2. NP stavby, při jižním průčelí stavby, včetně 2 nosných pilířů pod terasou a zábradlí terasy RD 2,
- změnu schodiště z 1. NP do 2. NP stavby (levotočivé na pravotočivé) RD 2,
- změnu skladby obvodového pláště a drobné dispoziční změny stavby RD 2.

Žalobci v žalobě nejprve v obecné rovině namítali nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro procesní vady řízení, jelikož jimi byli zkráceni na svých právech.

Namítali, že dodatečně povolovaná stavba nebyla ve výroku rozhodnutí dostatečně identifikována a zcela chyběla specifikace změny vnitřních dispozic. Projektová dokumentace nemůže nahrazovat povinné náležitosti výroku. Změnu vnitřních dispozic navíc nelze z projektové dokumentace dovodit.

Nesouhlasili s posouzením jejich odvolacích námitek ohledně zahájení řízení, nedostatků výrokové části (absence rozhodnutí o námitkách a o účastenství) a nedostatků odůvodnění. Poukázali na to, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona, jelikož řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno bez současného zahájení řízení o odstranění stavby. Stavební úřad rovněž nesprávně oznámil zahájení tohoto řízení, když upustil od projednání na místě a od místního šetření.

Nesouhlasili ani s tím, jakým způsobem správní orgány posoudily jejich námítky, jelikož dospěly k věcně nesprávnému rozhodnutí.

Žalobci považovali žalobou napadené rozhodnutí za nepředvídatelné a v rozporu s dřívějším rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2012 i s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2011, č.j. 10 Ca 325/2009-59. Žalovaný zavázal stavební úřad k provedení ohledání na místě, ten jej však neučinil, čímž postupoval v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Namítali, že projektová dokumentace neodpovídá rozsahu žádosti o vydání stavebního povolení, je zpracována v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhl. č. 499/2006 Sb.“) a není správně označena. Dále neobsahuje statický posudek k železobetonové desce a ani výšku zábradlí terasy či nadezdívky, jejíž soulad s čl. 38 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“) nebyl stavebním úřadem posuzován.

V postupu stavebního úřadu spatřovali porušení § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ani nezahájil příslušná řízení ohledně užívání nezkolaudované a nepovolené stavby.

Upozornili na to, že stavební úřad v rozporu s čl. 4 odst. 1 OTTP neposuzoval, zda dodatečným povolením stavby nedojde k narušení původních architektonických hodnot místa nebo k narušení architektonické jednoty celku. Podotkli, že stavební úřad se nezabýval ani tím, že se stavba nachází v území historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací. Oproti původní projektové dokumentaci přitom došlo ke změně výšky stavby.

Dále namítali, že správní orgány v rozporu s čl. 23 odst. 2 a 5 OTTP se nezabývaly změnou prosvětlení a proslunění obývacího pokoje, kuchyně a jídelny v dodatečně povolované stavbě, neboť terasa je situována nad těmito prostory.

Stavebnímu úřadu vytkli, že nevysvětlil, z jakého důvodu rozhoduje pouze o dodatečném povolení části stavby a nikoli o dodatečném povolení celé stavby. Rovněž poukázali na to, že stavební úřad opomenul stanovit podmínky pro dokončení stavby.

Žalobci navrhli soudu, aby napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl veškeré námitky žalobců. Popis stavby ve výrokové části rozhodnutí považoval za dostatečný. Připustil, že stavební úřad pochybil, když nezahájil řízení o odstranění stavby. Pochybení však nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pokud by nebyla stavba dodatečně povolena, pak by stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby.

Odmítl namítané nedostatky projektové dokumentace, jelikož byla zpracována dle vyhl. č. 499/2006 Sb. Název projektové dokumentace nepovažoval za relevantní, klíčovou byla naopak skutečnost, že ji zpracoval autorizovaný inženýr, který byl oprávněn provádět i statické a dynamické posuzování staveb. Podotkl, že výška zábradlí je z projektové dokumentace patrná, činí 1 m, a je proto v souladu s čl. 38 odst. 4 OTHP.

Zjištěný skutkový stav ve správním řízení považoval za dostatečný a podotkl, že ohledání na místě bylo provedeno v rámci kontrolní prohlídky dne 11. 10. 2012.

Uvedl, že provedl posouzení stavby s původními architektonickými hodnotami a architektonickým vzhledem dané lokality. Z hlediska vnějšího vzhledu stavby je přitom relevantní pouze rozšíření terasy, která nemůže stavbu zvýšit ani změnit její architektonický vzhled.

Konstatoval, že předmětem řízení byla pouze část stavby, která byla provedena v rozporu se stavebním povolením, tj. rozšíření terasy, změna schodiště a vnitřních dispozic, jelikož rozhodování o celé stavbě brání překážka věci rozhodnuté. Dále uvedl, že podmínky dokončení stavby nebyly stanoveny, neboť stavba již byla dokončena.

S odkazem na § 114 odst. 1 stavebního zákona konstatoval, že oslunění a osvětlení obytných místností dodatečně povolované stavby se nemůže dotknout vlastnického práva žalobců.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) ve společném vyjádření nejprve obsírně popsaly špatné vztahy s žalobci, zejména s otcem žalobkyně B), a průběh správního řízení o dodatečném povolení stavby.

Námitky žalobců považovaly za obstrukční, neboť žalobci nemohou být jakýmkoli způsobem zkráceni na svém vlastnickém právu k nemovitosti, když dodatečně povolovaná stavba žalobce v ničem nelimituje. Podotkly, že rodinný dům RD2 byl ke dni 19. 6. 2013 zkolaudován, je zapsán v katastru nemovitostí a osoby zúčastněné na řízení a jejich děti zde mají nahlášeno trvalé bydliště. Zdůraznily, že úprava terasy není mimo půdorys původně navrženého rodinného domu a nikterak nelimituje ani neohrožuje žalobce, neboť se nachází 13,5 m od hranice jejich pozemku.

Dále se osoby zúčastněné na řízení vyjádřily k jednotlivým žalobním námitkám. Nezahájení řízení o odstranění stavby souběžně s řízením o dodatečném povolení stavby nemělo dle nich vliv na věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrdily, že žalobci nemohli být zkráceni tím, že neproběhlo místní šetření na stavbě, neboť stavba byla posledních 5 let často kontrolována ze strany orgánů veřejné správy. Poslední prohlídka stavby proběhla dne 11. 10.

2012, stavební úřad tak byl s věcí dobře obeznámen. Odmítly i další žalobní námitky, neboť projektová dokumentace byla zpracována dle vyhl. č. 499/2006 Sb., část obce, kde se stavba nachází, není architektonicky a památkově chráněným územím, zábradlí na terase je vysoké 1 m, jak nařizují právní předpisy, a změny uvnitř objektu nemohly jakkoli ovlivnit vlastnické právo žalobců.

Osoby zúčastněné na řízení nakonec zdůraznily, že stavba byla řádně povolena a zkolaudována a nemohla jakkoli zasáhnout do práv žalobců. S ohledem na uvedené navrhl soud, aby žalobu zamítl.

V replice ze dne 6. 11. 2013 žalobci setrvali na svých tvrzeních a označili vyjádření žalovaného za zjednodušující.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 18. 3. 2008, č.j. Vys.Jin.p.722/22-581/08-HR-ozn2, stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Toto řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 20. 6. 2008, č.j. Vys.Jin.p.722/22-581/08-Z-Us, neboť osoby zúčastněné na řízení podaly dne 4. 4. 2008 žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 8. 2. 2008. O jejich žádosti rozhodl stavební úřad dne 25. 2. 2009 pod č.j. Vys.Jin.p.722/22-581/08-Z-R tak, že vydal dodatečné povolení stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo poté v odvolacím řízení v části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2009, sp.zn. S-MHMP 432617/2009/OST/So/Ba. Následně stavební úřad řízení o odstranění stavby usnesením ze dne 1. 9. 2009 č.j. Vys.Jin.p.722/22-581/08-Z-Us zastavil.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009 bylo napadeno správní žalobou u zdejšího soudu, na základě které zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, č.j. 10 Ca 325/2009-59 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2009 pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012 pod č.j. MHMP 1180003/2012/OST, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 2. 2009 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Osoby zúčastněné na řízení poté podáním ze dne 19. 11. 2012 vzaly svou žádost o dodatečné povolení stavby zpět, a stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby zastavil usnesením ze dne 5. 12. 2012, č.j. OST.Jin.p.722/22-1437/08-Pka-Z.

Veřejnou vyhláškou ze dne 28. 1. 2013 stavební úřad oznámil, že jeho rozhodnutí ze dne 1. 9. 2009, kterým bylo zastaveno řízení o odstranění stavby, pozbylo právní moci dne 30. 9. 2012 podle § 75 odst. 3 správního řádu.

Dne 17. 12. 2012 podaly osoby zúčastněné na řízení v pořadí druhou žádost o dodatečné povolení stavby „Terasa a dispoziční úpravy rodinného domu RD 2 na pozemku č. par. X k.ú. X“ dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Předmětem žádosti o dodatečné povolení bylo konkrétně rozšíření terasy, změna schodiště, změna skladby obvodového pláště a drobné dispoziční změny. Předložena byla rovněž projektová dokumentace označená jako stavba: Rodinný dům RD 2 na k. č. 722/22, dokumentace pro dodatečné stavební povolení.

Dne 28. 12. 2012 pod č.j. OST.Jin.p.722/2-72613/2012-Pak-ozn, oznámil stavební úřad zahájení řízení ve věci vydání rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby. Zároveň stavební úřad v oznámení uvedl, že upouští od ohledání na místě i ústního jednání dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, jelikož jsou mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Žalobci podali dne 24. 1. 2013 proti dodatečně povolované stavbě námitky.

O žádosti osob zúčastněných na řízení rozhodl stavební úřad dne 5. 2. 2013 tak, že dodatečně povolil stavbu a nevyhověl námitkám žalobců, a proto je v celém rozsahu zamítl. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá právní názor stavebního úřadu, že řízení o odstranění stavby nebylo zastaveno, neboť zrušením příslušného rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze pominuly účinky usnesení ze dne 1. 9. 2009, kterým bylo řízení o odstranění stavby zastaveno. Proto stavební úřad nemohl zahájit nové, duplicitní řízení o odstranění stavby.

O odvolání žalobců, ve kterém argumentovali obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění žalovaný korigoval právní názor stavebního úřadu ohledně vztahu mezi řízením o odstranění stavby a řízením o jejím dodatečném povolení tak, že tato dvě řízení jsou samostatná, jedno je vedeno z moci úřední a druhé na žádost, tudíž rozhodnutí o dodatečném povolení není vydáváno v rámci řízení o odstranění stavby. Žalovaný tak uzavřel, že stavební úřad procesně pochybil, když znovu nezahájil řízení o odstranění stavby, avšak nepovažoval to za pochybení, které by mělo vliv na věcnou správnost rozhodnutí. Přisvědčil žalobcům, že stavba se nachází v území historického jádra obce, není však pod památkovou ochranou a v ostatním se již plně ztotožnil s posouzením věci stavebním úřadem.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Soud nejprve podotýká, že dne 1. 1. 2013 vešla v účinnost rozsáhlá novela stavebního zákona provedená zákonem č. 350/2012 Sb. Podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II. bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 1. 1. 2013, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější. Žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 17. 12. 2012 a řízení o ní bylo skončeno vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dne 10. 6. 2013, proto je na danou věc třeba aplikovat stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012.

Zásadní námitkou žalobců bylo nesprávné zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, když mohlo být vedeno pouze v rámci řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona.

Soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů týkající se vztahu řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby. Zejména odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č.j. 2 As 166/2015-33, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl následující: „[12] Nejvyšší správní soud se povaze řízení o dodatečném povolení stavby věnoval ve své předchozí rozhodovací činnosti již mnohokrát. V rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 – 87 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), uvedl, že řízení o odstranění stavby uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. černých staveb. Nebylo by však v souladu s principem proporcionality, aby k jejich odstranění došlo vždy a za všech okolností, neboť by tak mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla černá stavba dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu nebo je postavena bez takového rozhodnutí. Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka (a splnění dalších zákonných podmínek), zda bude zahájeno a vedeno. V rozsudku ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 – 117, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a konstatoval, že řízení o dodatečném povolení stavby je svou povahou akcesorické řízení k řízení o odstranění stavby. V rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, Nejvyšší správní soud uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby je specifické tím, že je „vloženo“ do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno. Předmět řízení o odstranění stavby vymezuje stavební úřad, neboť jde o řízení zahajované z úřední povinnosti, a žadatel o dodatečné stavební povolení nemůže svou žádostí takto vymezený předmět řízení překročit.

[13] Výše uvedené závěry lze shrnout tak, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by před tím bylo zahájeno řízení o jejím odstranění. Jinými slovy není vůbec možné uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009 – 87). Akcesorická povaha řízení o dodatečném povolení stavby je ostatně patrná již ze znění stavebního zákona, konkrétně z povinnosti stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, je-li zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), resp. z povinnosti stavebního úřadu řízení o odstranění stavby zastavit, byla-li stavba dodatečně povolena (§ 129 odst. 3 stavebního zákona).“ (Srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č.j. 6 As 230/2015-34).

S ohledem na výše uvedené je nezbytné, aby řízení o dodatečném povolení stavby vždy předcházelo řízení o odstranění této stavby, jelikož řízení o dodatečném povolení stavby je na hlavním řízení o odstranění stavby závislé a nemůže být vedeno samostatně. Pro posouzení dané věci je tak klíčové, zdali bylo paralelně s řízením o dodatečném povolení stavby vedeno i řízení o jejím odstranění.

Ze soudem zjištěného skutkového stavu vyplývá, že řízení o odstranění stavby zahájené oznámením ze dne 18. 3. 2008 a přerušené z důvodu podání žádosti osob zúčastněných na řízení dne 4. 4. 2008 bylo na základě pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ukončeno usnesením o zastavení řízení ze dne 1. 9. 2009 podle § 129 odst. 3 věta poslední stavebního zákona. Následně byla podána nová žádost o dodatečné povolení stavby, přičemž nezbytným předpokladem vedení řízení o takové žádosti bylo souběžné vedení řízení o odstranění stavby. Řízení o odstranění stavby však nebylo v dané věci vedeno, jedná se tak o procesní pochybení správních orgánů. Přičemž žalovaný si byl tohoto pochybení vědom, konstatoval jej v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (na str. 3). Soud nesdílí názor žalovaného, že se jedná pouze o nepodstatné, formální pochybení bez vlivu na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu. Naopak jak vyplývá ze shora citované judikatury, lpění na zahájení nového řízení o odstranění stavby nemůže být považováno za přílišný formalismus, neboť probíhající řízení o odstranění stavby je esenciálním předpokladem pro vedení řízení o jejím dodatečném povolení. A to i přesto, že samotné rozhodnutí o dodatečném povolení stavby považuje žalovaný za věcně správné. O vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby totiž nelze vůbec uvažovat. Jedná se tak o zásadní pochybení správních orgánů, které má ve svém důsledku negativní vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Nadto soud uvádí, že neobstojí ani argumentace stavebního úřadu, dle níž zrušením pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pominuly účinky usnesení, kterým bylo řízení o odstranění stavby zastaveno. Městský soud v Praze zrušil ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 325/2009 pouze rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, nikoli usnesení o zastavení řízení o jejím odstranění. Automatické zrušení usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby pro zrušení dodatečného stavebního povolení nevyplývá ani ze zákona, který hovoří toliko o tom, že příslušný stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví, bude-li stavba dodatečně povolena. Správní orgány však mohou v původním řízení o odstranění stavby po zrušení pravomocného dodatečného povolení pokračovat, jestliže jej obnoví postupem podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, což se v dané věci nestalo.

Vzhledem k výše uvedenému posouzení věci soud již pro nadbytečnost nepřistoupil k vypořádání dalších žalobních námitek.

Soud tedy zrušil bez nařízení ústního jednání žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správními orgány, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobci měli ve věci úspěch, soud jim proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem dvou žalobců ve výši 2 x 3.000,- Kč, tj. 6.000,- Kč a dále náklady právního zastoupení. Jelikož právní zástupce zastupoval ve věci celkem dva žalobce, postupoval soud v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dle kterého jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižovaná o 20 %. Obvyklá mimosmluvní odměna

činí v případě žalob projednávaných podle soudního řádu správního 3.100,- Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), po snížení jde tudíž o částku 2.480,- Kč za úkon. Žalobcům tak náleží náhrada nákladů právního zastoupení, a to u každého žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí částku 2.480,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 2.480,- Kč, a čtyři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 300,- Kč. Právní zástupce žalobce zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 17.120,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobců Mgr. Petra Svobody, advokáta.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 31. července 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková